

COLVTHI THE-
BANI LYCOPOLI-
TANI POETÆ.

Helenæ Raptus

Latinus, Paraphraſte Thoma Watſonio Londinenſi.

LONDINI
Apud Iohannem WOLFium.

1586.

1347: 15

Ad Illustrissimum D. Dominū
Henricum Perseum, Comitem Nor-
thumbriæ, multisque alijs nomini-
bus insignissimum.

NVper in Aonijs campis, ad Phocidis amnes,
Cùm mea Gorgoneas Musæ sitiret aquas,
Vt Latius fieret, Coluthū suggessit Apollo,
Et tulit in Clarij margine fontis opem.
Quin etiam sacras mecum dum sedit ad vndas,
Edidit æthereo talia verba sono;
Sim tibi consilii, qui sum tibi carminis author:
Consilium melius carmine forsan erit.
Est iuuenis Phœnix in vestro masculus orbe,
Quem cinctum Oceano sancta Sybilla regit;
Ille, licet nulla tectus lanugine mælas,
Insignes teneris laudibus æquat auos;
Ille, suæ patriæ spes aurea, pacis oliuam
Tempore, sed belli tempore tela geret.
Palladis ergo, Deæ pia dum facit otia fatum,
Dumq; Deo lites, Martis alumnus erit.
Adde, quod ille mea redimîtus tempora lauro
Pimplæi fiet lausq; decusq; chori.
Cœpit enim dudum cum Nymphis texere sorta,
Et cum Pegaseis texere metra Deis.

Ipse fui præsens, miseri cùm nuper Amyntæ
Maternis caneret fata dolenda modis :
Et queruli mira versus dulcedine captus,
Parnasso numen rebar adesse nouum.
Tum Tamesina Nais, pulcherrima filia Nerei,
Vernantem molli pectore fixit Hylam.
Et patulam, posita testudine, præbuit aurem
Mercurius, luxit dum moriturus olor.
Hunc igitur Colutho tantum perquire patronum,
Quem Diui, & Charites cādida turba colunt.
Nam quis eo morum venerando fulget honore
Clarius ? aut natus nobiliore loco ?
Quis prior ingenio, primisque sagacior annis ?
Quis magis Aonidas curat amatque Deas ?
Quis tam fidus ei, tam charus amicus amico,
Qui stat fortunis anchora sacra tuis ?
Sin hæc tam dubiæ velent oracula nubes,
Vt non percipias quem tua scripta petant,
Perseus est, tanquam Per se sic dictus, ab actis,
Quæ præclara suis attribuuntur auis.
Cùmq; hic Andromeden habeat p cōiuge Perseus,
Non erit, vt dicunt, ex Aquilone malum :
Sed senior Nereus fœlici sydere surget.
Fatidico prudens hætenus ore Deus.
Ergonè non læta (Clarissime) fronte retexes,
Quæ tibi sunt monitis insinuanda Dei ?

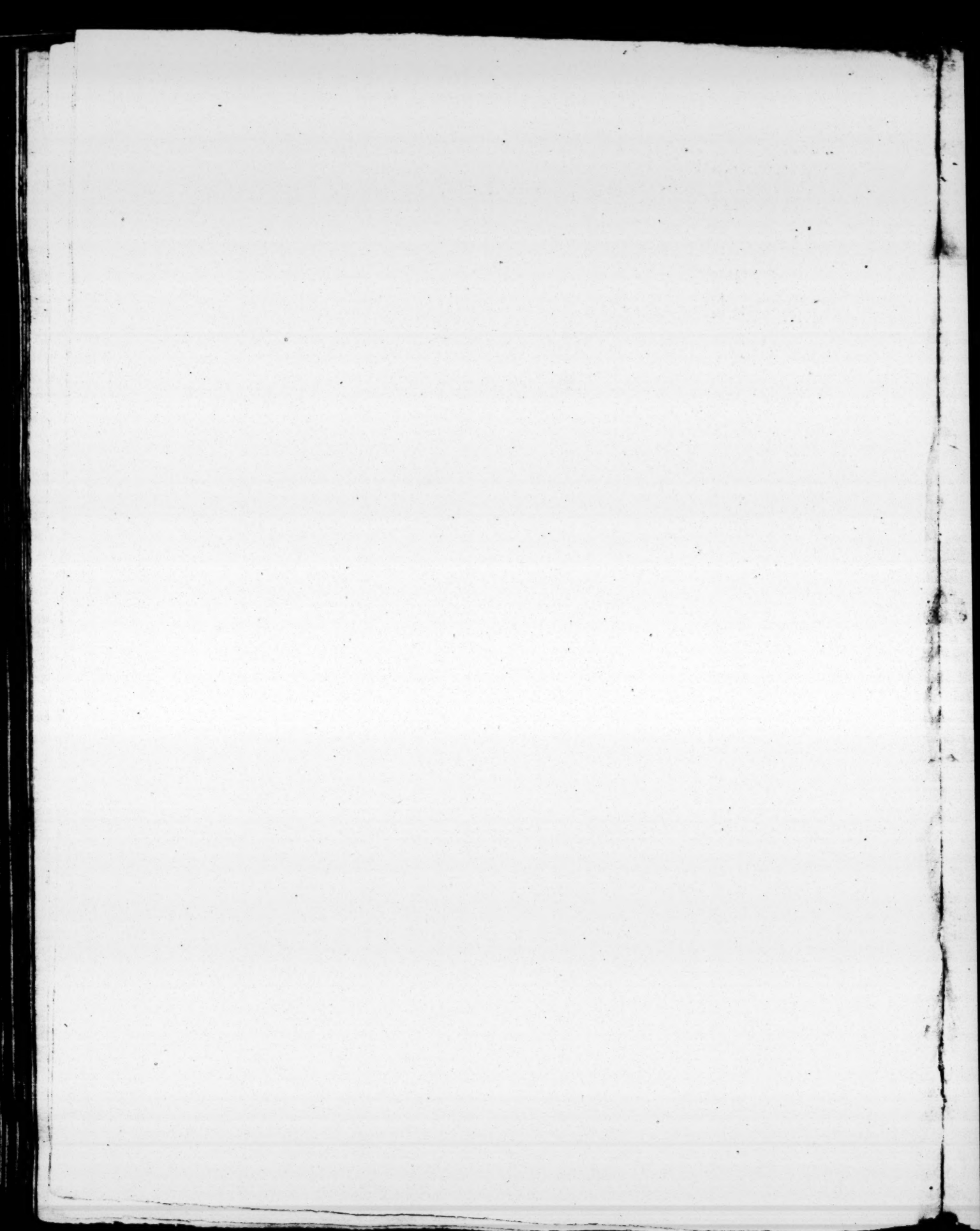
Vah

Vah,procul hinc dubii, vani procul ite timores,
Non est Oebalio næuus in ore niger.
Eia age, Magne, tuis cantet mea Musa sub vlnis,
Sandalium Veneris Momus vt esse neget.
Cum melius melior dederit mihi carmen Apollo,
Andromadæ laudes nostra Thalia canet.
Viue diu foelix Phœnicum sæcula Phœnix :
Viue supra Solem, cum moriare. Vale.

Honori tuo

Deditissimus

Thomas Watsonus.

Raptus Helenæ.

I Liacæ Nymphæ Xanthi pulcherrima proles,
Quæ sacros manuū ludos, nexusq; comarum
Sæpè relinquentes in flaua patris arena,
Turmatim choreas Phrygia duxistis in Ida:
Egressæ gelidos amnes, fluuiosq; sonoros,
Iudicium memorate mihi Pastoris, & illum
Quæ causa impulerit descendere montibus altis,
Ignarumque sali, ponti tentare labores.
Damnosis illi quid erat cum nauibus? amplum
Cur mare turbauit simplex, terramque bubulcus?
Quorsum pastori licuit ius reddere Diuis
Æthereis? litem qualis censura dirêmit?
Argolicæ nuptæ laudes vnde auribus hausit,
Et celebrem famam? Nam vos vidistis & illum
Solum desertis confidere vallibus Idæ,
Et dominam Charitum Venerem gestire triumpho.
Theßalici celsis in rigni montibus olim
Cùm celebranda forent Phthij connubia regis,
Pocula conuiuiis Superûm pincerna ferebat.

B.

Illuc

Raptus Helenæ.

Illuc Cælicolûm conuênit plena corona,
Vt pulchræ Thetidos facerent solennia tædis.
Iupiter e summo cælo, Neptunus ab undis,
Et rutilus vênit Musis comitatus Apollo,
Quæ dulces cecinere modos Helicone profectæ.
Hunc Iuno germana Iouis, coniuxque, sequuta est;
Harmoniaeque parens haud lento Cypria passu
Post illam gemini Chironis tecta subibat.
Sponsales nectens aderat Suadela corollas,
Quæ teneri pictam pharetram gestabat Amoris;
Et grauibus galeæ cristis exuta Minerva
Accessit, thalami quamuis ignara iugalis;
Nec Phœbi formosa soror Dictynna venire
Distulit, incultis quantumuis moribus esset;
Et Mauors, qualis Vulcani sedibus hospes
Successit, galeâque carens, longâque bipenni,
Festiuas inijt, posito thorace, choræas.
Improba sola aberat tanto Discordia cœtu,
Nempè suis illam festis voluere deesse
Peleus & Chiron, pacis studiosus vterque.
Ast hederam Bacchus quatiebat vtrinque capillis
Auratis, Zephyroque comam fluitare sinebat.
Interea, vt vitulâ, æstiuo cùm pungitur æstro,
Protinus impatiens herbosis diffugit aruis,
Et pede

Raptus Helenæ.

Et pede vesano sylvarum sentibus errat
In medijs, vastatque vago dumæta furore:
Sic errabat Eris, crudo quasi verberare læsa,
Dum turbare Deum studuit conuiuia rixis.
Sæpeque defiliens saxo surrexit acuto,
Inque pedes erecta stetit, iam iamque resedit;
Tentabatque manu, sed frustra, tollere petram
Ex humili terra, duri calidisque sonoram
E silicis venis tundendo elidere flammam:
Insupèr occlusis Titânas soluere claustris,
Ignibus ut cælum peterent, sedemque Tonantis.
Mulciberum verò, quamuis correpta furore,
Horruit, æternæ flammæ, ferrique magistrum.
Tum statuit, motis clypeis, armisque, Deorum
Securos animos strepitu terrere minaci.
Sed citò versabat sub corde recentius imo
Consilium, metuens scutati robora Martis;
Scilicet in mentem venerunt aurea mæla
Hesperidum, illustris fruticantia germina belli:
Deinde manu pomum decerpens litibus ortum,
Protinus in lautæ coniecit fercula mensæ,
Atque dolo rixas isto, litesque ciebat.
Iuno Iouis coniux, thalamoque superba Tonantis,
Prima sibi, tanquam dignissima, vendicat aurum.

Raptus Helenæ.

Proxima, sed reliquis potior sibi visa duabus,
Alma Venus, blandi proprium quasi munus amoris,
Sed rector Superûm, lites ut tollat acerbæ,
Pleiade compellat genitum, dehinc talia mandat:

O fili, Xanthi si propter amœna fluenta
Qui sedet, imberbem Troiani regis ephœbum,
Quiq; boues Idæ nemorosa per auia pascit,
Novisti Pariden: hoc illi tradito pomum,
Iudiciumque iube de formis ferre Dearum,
Et de sidereis oculis, vultusque decore,
Solaque sit mâli precioso pondere fœlix,
Quæ iuueni reliquis formosior esse videtur.

Iupiter aligero Diuo Saturnius ista
Præcipit; ille celer patris mandata facessit,
Inq; via meritum Diuis impertit honorem.
Illis auro cinguntur vestibus omnes:
Imprimisque suam Venus insidiosa calyptram
Explicuit; subnexa comæ spirabat odorem
Fibula diuinum, gemmæq; ornâre capillos;
Et teneris blando sic fatur Amoribus ore:

O mea iam vestræ succurrite pignora matri,
Rustica namque meos hodie censura decôres
Iudicat, & vereor ne me Priameia proles
Non probet, ereptamque mihi ferat altera palmam.

Nempe

Raptus Helenæ.

Nempe Iouis coniux, Charitum dulcissima nutrix,
Sceptrorumque parens, & regum Diua creatrix:
Magnaque bellorum Pallas regina vocatur.
Sed nos imbelles solæ sumus: altaque regum
Sceptra nec ipsa quidem teneo, neque Martia tela.
Sed cur nequicquam timeo? pro præpete telo
Est mihi, melliti quo conciliantur amores,
Cestus, & impello stimulos, neque deficit arcus.
Quæque mei veniunt nuptæ sub vincula cesti,
Sæpè dolent grauius, superat sed vita dolorem.
Hæc roseis digitis insignis Cypria fatur,
Quæ patula geminus cum percipit aure Cupido,
Dilectæ laudes addunt, animumque parenti.

Venit in Idæi tandem fastigia montis
Arcas, & inuenit Paridem, qui vtrunque paternas
Pauit oues, iuxta sinuosi flumen Anauri.
Bobus enim tenerum seiunxit ouile, bidentes
Istinc lanigeras, illinc armenta reponens;
Eius & à tergo pellis caprina pependit,
Quæ femoris primam tangebatur pendula partem.
In tellure pedum iam pastorale iacebat,
Lentus & ad cannæ sonitus processit agrestes,
Multifora suauem modulatus arundine musam.
Sæpè etiam dumos vicinos cantibus implens,

Raptus Helenæ.

Taurorum posuit curam, curamque bidentum.
Iamque leues gestans calamos ex more colonum,
Mercurio, Pâni que dedit præconia cantu.
Non ululâre canes, non taurus mugijt ullus,
Sola sed incertis respondens vocibus Eccho
Obstrepuunt latè Phrygi per culmina collis:
Et pingues tenero satiati gramine tauri
Interetes coxas cubuere, solumque premebant.
Cum verò, gelidis inter virgulta sub umbris
Dulce canens, ad se properantem fortè videret
Mercurium pastor, de molli territus herba
Impiger exiliijt, vultus fûgitque Dearum:
Et, calamis inter frutices plantasque relictis,
Suavis erat subito vox intermissa canentis.
Sed verbis trepidum compellat talibus Arcas;
Pone metus, paulūq, greges dimittito pastor,
Iudicioque tuo Diuarum comprime lites:
Et quæ laudandâ reliquis præcedere formâ
Visa erit, hoc illi tu confer amabile germen.
Ille ubi finierat; Priami niētantia natus
Cœpit in æthereos intendere lumina vultus,
Glaucos contemplans oculos, & eburnea colla.
Et capita aspexit gemmisque nitentia, & auro,
Insignesque humeros, ventisque fluentia vela

Sedulus

Raptus Helenæ.

*Sedulus: & facerent vestigia qualia plantæ.
Continuò verò iuuenem manibusque prehensum,
Et subridentem sic est affata Minerva;*

*Huc, age, Priamides venias Iunone relicta
Cyprigenâque Deâ thalamorum præside molli,
Bellorumque tuis me laudibus affice Diuam.
Si tibi (quod fertur) debentur Troica sceptrâ,
Quî poteris tutò contrarius esse Minervæ,
Quando meis datur auxilijs defendere ciues
Afflictos, cùm triste malum fera bella minentur?
Ipsa tibi vires addam, & pugnare docebo.
Pallas multisagax verbis vix addidit istis
Finem, cùm niueis Iuno laudabilis vlnis,
Sermone excepto, blando sic ore loquuta est;*

*Si me censueris specie magis esse venusta
Belle puer, fuluumque mihi pro munere mælum
Dignèris, fœlix Asiæ dominaberis omni.
Quid tibi cum bellis? quid cum certamine regi?
Qui regit, ignavis & fortibus imperat vnâ.
Bellonæque duces non semper laurea vincit,
Sæpè sed aduersæ pereunt in fronte phalangis.*

*Talibus imperium Paridi Saturnia dictis
Obtulit. At laxans sinuosum Cypria peplum,
Blandiùs exhibuit nudato pectore mammas,*

Nec

Raptus Helenæ.

Nec puduit quicquàm turgentes mollibus ipsas
Pandere flaminibus: tum dulce ligamen amorum
Attollens dextra, puero sic voce ferebat;
Despice bella Paris, durumque relinquito pondus
Imperij, placeantque meæ tibi munera formæ.
Prælia non curo; quid enim Venus ægida gestet?
Fœmina non armis, sed eburno polleat ore.
Per me formosa valido pro robore nupta,
Et thalamis Helenæ regni pro mole fruêris,
Teque tuam sponsum post Troiam Sparta videbit.
Non dum desierat verbis orare benignis,
Cum Phrygius pastor mælum fulgentius auro
Porrexit Veneri, speciei nobile munus,
Semen at infœlix belli, grauiumque malorum.
Illa manu donum capiens, ita voce proterua
In socias vibrare deas conuitia cœpit.
Cedite iam sociæ litis, mihi cedite palmam;
Quam semper colui, comitatur gloria formam.
Te referunt, ô Iuno parens celeberrima Martis,
Pulchricomas olim Charites peperisse: sed omnes
Deficiunt hodie, nec opem tibi suggerit vlla.
Scutorum ô regina, Dei genitrixque recurui,
Te Mars destituit, quamuis desæuiat hasta,
Vulcanusque tuus, qui ferris excutit ignem.

Et

Raptus Helenæ.

Et tu quid tantum tam vana Mimerua superbis,
Quam non faustus Hymen produxit matre carentem,
Sed patris capiti multis incussa securis
Viribus astringero, sine partu, prodidit orbi?
Fœmineos artus duro quid contegis ære?
Quid fugis amplexus, tendens ad Martia castra,
Nescia coniugij, tranquilla nescia pacis?
Scilicet ignoras, muliebria membra, virumq;,
Bellorum nimis attrita laboribus, omnem
Roboris, & puræ speciei amittere laudem?

Talibus insultans Venus est affata Mimeruam,
Perq; dolos formæ precium tulit, exitiosum
Vrbibus, & comites salibus derisit amaris.
Et Paris infaustus tacito iam pectore flammæ
Sensit, in ignota totus Menelaïde fixus.
Confestimq; nigras in sylvas ille peritos
Artis Dædaleæ quercus incidere duxit,
Damnosi auxilijs vsus, monituq; Pheræcli.
Nam celeres puppes lignis syluestribus ille
Struxit Alexandro, ferroq; dolauit acuto.
Iamq; puer, patrij deserto vertice montis,
Veliferis dubium conscendit nauibus æquor,
Et simul ipsa Venus, per quam nascuntur amores:
Cui, dum Phryxæi verrit vada cærule ponti,

C

Sapius

Raptus Helenæ

Sæpius in sicco faciebat littore sacra;
Præuia sed vidit magnorum signa malorum.
Vtraque namque plagam cœli quâ conspicit vrsa,
In vitreas pendebat aquas niger vndique cyclus,
Qui rapidam picea demisit nube procellam,
Et maris in remos insurgens obruit vnda.
Tandem Dardanias viditque recedere turres,
Pergameumque solum: ventoque agitatus, & atris
Fluctibus, Ismaria pertransiit ora paludis.
Postea, Thræiceus quâ nutat culmine celfo
Pangæus, teretem (misero quæ cessit amori)
Phyllidis aspexit tumulum: terramque, nouenis
Quâ vicibus cursasse ferunt, cum Demophoonta
Absentem tristi luctu ploraret amicum,
Et non dum Actæis reducem quereretur Athænis.
Diuitis hinc volucris lapsus per littora cursu
Thessaliæ, vidit quas iactat Achæia turres,
Fœcundamque virum Phthiam, latasque Mycenæ.
Tumque ea, quæ latices Erymanthi pascua cingunt,
Et Spartam Atridæ, pulchris quæ clara puellis
Eminet, Eurotæque iacet sub flumine, cernit.
Denique montoso nemori, lucisque carenti
Vicinas miratus erat, viridesque Terapnæ.
Urbi non aberat longè, placidumque per æquor

Vectus

Raptus Helenæ.

*Veetus mox tetigit tranquillo remige terram:
Et properante manu de proris nauta solutos
Eiecit, fixitque nigros in littore funes.
Parâ lotus aquâ Paris altum littus inibat,
Ibat & ambiguo firmans vestigia gressu,
Ne niueas turpi scædaret puluere plantas,
Ne uceler incedens, & pulsans ocyus auram,
Prolixos sineret crispâri flamine crines.
Hic circumspectans populi sublimia tecta,
Et modicis spacijs distantia templa Deorum,
Vrbis splendorem aduertit, statuamque Mineruæ
Auratam indigenæ. Sed nec procul inde Hyacinthi
Expressa pauit cupidos in imagine vultus,
Quocum iam puero dum lusit Carneus olim
Phæbus, Amyclææ timuerunt agmina gentis,
Ne Latona Ioui succensens abderet illum.
At Zephyri Phæbus riuales nescijt ignes,
Et iuuenem quanto tum prosequeretur amore.
Terra sed, afflictæ Diui miserata querelam,
Purpureum florem tristi solamen amanti
Ædedit, & flori iuuenis cognomen inhæret.*

*Iam Paris ante ades, & ad atria stabat Atridæ,
Splendidus eximiæ diuino munere formæ,
Non talem peperit prolem Ioue pressa Thyône:*

Raptus Helenæ.

O, quamvis genitor fuerit tibi Iupiter ipse,
Hoc tamen ut verè dicam permittito Bacche:
Cœlica nam Phrygio radiabat in ore venustas.
Interea thalamis egressa est nescia rerum
Tyndaris, inque suam simul ac descenderat aulam,
Primas ante fores Paridem consistere cernens
Tam pulchrum iuuenem, medias deduxit in ædes
Leniter, & iuxta sese considerare iussit,
Quà stabat præfixa recens argentea sedes:
Nec poterant oculi impleri, neque corda tuendo.
Namque sibi Veneris niueum rebatur alumnum
Astare, autorem flammæ, thalamique ministrum,
Teligeram tergo dum vidit abesse pharêtram.
Sapèque se regem vitis spectare Lyæum
Credidit; eius erat tam pulchri forma coloris.
Obstupefacta tamen tandem sic ora resoluit;
Hospes, fare precor qua sis de gente profectus,
Nobile dic genus, & patriam: te plenus honoris
Indicat aspectus regali stemmate natum:
Nec tamen Argiuos inter vidisse recordor.
Non te produxit Pylos, & Neleia tellus,
Antilochum noui, sed non descendis ab illo.
Nec placidam Phthiam præstantem plebe virili
Incolis, omne quidem noui genus Aæcidarum,

Qualis,

Raptus Helenæ.

*Qualis sit Peleus, Telamonis gloria quanta,
Patrocli mores, & robora fortis Achilli.*

*Talibus orabat secretis ignibus vsta
Tyndaris, & blandas ita voces reddidit ille;
Finibus in Phrygiæ est (si sortè audiueris olim)
Ilion: illius Neptuno iunctus Apollo
Extruxit muros, & agit rex Troicus illic,
Qui Ioue principium fœlix deducit ab alto.
Hic ego præcipuus ciuilia cuncta guberno,
Filius & Priami sum multi diuitis auri,
Et sum Dardanides, & Dardanus a Ioue summo,
O mulier, prognatus erat. Cœlestia namq;
Numina, quantumuis sint immortalia, sæpè
Humanas subeunt operas: ita mœnia surgunt
Vrbis Troianæ, nullo peritura sub æuo,
Conditæ Neptuni magno, Phœbique labore.
Ipseque composui rixas litésque Dearum,
Iusque dedi Superis, & me censore petitam
Obtinuit palmam Veneris pulcherrima forma.
Hinc ea iam meritis dignam promisit amicam
Tyndaridem nostris Helenam, sobolemque Tonantis:
Quam propter tantos traièci remige fluctus.
Nunc igitur liceat thalamos intrare iugales,
Quandoquidem iubet ipsa Venus: contemnere noli*

Raptus Helenæ.

Me sponsum, magnæ monitisque resistere Diuæ.
Quid tibi plura loquar, cui res innotuit omnis?
Ipsa tuum nosti proavis imbellibus ortum
Atrîda, indignum sociare cubilia tecum,
Argolicas specie quæ nuptas vnica vincis.
Nam vestræ magis inualidis, membrisque solutis
Informes, vultum referunt plerunque virilem.
Finierat: nec humo tum sustulit illa venustum
Aspectum, perplexa diu, & perculsa stupore.
At verò tandem sic alta silentia rupit:
O hospes, dudum Neptunia mœnia vestræ
Optauî patriæ, Phæbique videre labores,
Illaque fragrantî viridantia gramine prata,
Curui pedes vbi sæpe boues curauit Apollo
Soliuagus, tutæ propè propugnacula Troiæ.
Nunc igitur Priami me duc in mœnia tecum
E Sparta: parebo tibi, Venerique benignæ
Coniugij dominæ, peregrinaque littora visam.
Nec facio multi, si me Menelæus in vrbe
Nouerit Iliaca vestro succumbere voto.
Cum Paride hoc inijt fœdus pulcherrima Nympha.
Iamque dedit mundo placidam nox atra quietem,
Atque iterum lucem referens Aurora diei,
Somni reclusit portas: quarum altera fertur

Cornea,

Raptus Helenæ.

Cornea, quâ veris facilis datur exitus umbris :
Altra sed ex puro est Elephanto candida, per quam
In mundum vana emittunt insomnia Diui.
Protinus Atridæ thalamis Priameius hospes
Oebaliam secum transtris abduxit amicam,
Spumigenæ letus promisso munere Diuæ.
Sic Troiam petijt funesti sarcina belli.
Hermione verò, cum noctem Aurora fugasset,
Laxabat peplum ventis, & flebat amarè :
Deque toris plorans famulantes virgo vocabat,
Oreque lugubri sic est affata puellas;
Quo mea me (famulæ) desertâ mater abiuit,
Quæ mecum thalamo dudum recubabat in vno,
Et placidè somnum strato capiebat eodem.
Sic dicit lachrymans, vnâ lachrymantur & illæ,
Vnanimesque suam Dominam simul vndique cingunt,
Talibus & monitis tentant cohibere gementem;
Sume animos, nec te vesano trade dolori,
Nam tua confestim genitrix illæsa redibit;
Nonne vides quantum corrumpis lumina fletu,
Purpureasque genas, speciosaque destruis ora ?
Per nimios luctus marcescet gratia formæ.
Nympharum (fortasse) choros dum sola petiuit,
Ignaras vero deflexit tramite plantas,

Et

Raptus Helenæ.

*Et nunc Honarum gembunda perambulat agros,
Aut sedet in terra, campoq; moratur aprico.*

*Et tenerum forsàn patrio lotura fluento
Corpus, in Eurôtæ cunctatur finibus amnis.*

Attamen Hermione mœrens ita reddidit illis:

*Illa quidè̃m nouit montes, & flumina nouit,
In pratum (scio) nouit iter, placidumq; rosè̃tum:
Sed mihi quid, famulæ, turbatis talibus aures?
Occubuère astra, in scopulis tamen illa quiescit;
Astraq; iam redeunt, nec dum tamen illa reuersa est.
O, quibus in terris, mater, quo monte vagaris?
Te prædam rapuère feræ? sed & omnis abhorret
Bellua progeniem magni violare Tonantis.*

*An verò in planum cecidisti rupis ab alto,
Per nemus incultum membris in frusta minutis?
Ipsa pererrauì frondosas vndiq; syluas,
Arboreos lustrans ramos vsq; ad folia ipsa,
Nec tamen inuè̃ni quicquam: sine crimine sylua est.
Sed neq; fœcundi sacras super enatat vndas
Eurôtæ, posita viridi sub flumine vita.*

*Adde quòd in fluuijs habitant placidissima turba
Naiades, haud vnquam teneris damnoſa puellis.*

*Sic sic ingemuit virgo, collumq; reclinans
Incidit in somnum comitem necis: edidit ambos*

Vnus

Raptus Helenæ.

Vnus enim partus, somnoq; necesse videtur
Officium fratris natu maioris inire;
Indè genas longis lachrymis perfusa puella
Tristia sæpè graui claudit lamenta sopore.

Hermione tali cura somnoq; sepulta,
Et matrem spectans falsa sub imagine, tristes
Effudit, quamuis stupefacta irataq;, voces;

O mea mater, heri fugiens ex ædibus istis,
Me somno grauidam in lecto lugere paterno
Cogebas, quid enim facerem sic sola relicta?
Quæ iuga, quos montes non errabunda petiui?
Siccine lasciue quærebas vincula Diuæ?

Excipiens contra retulit Menelaia coniux:
Filia, mæsta licet, passam infortunia noli
Carpere me matrem: tecta quam fraude petitam
Iamdudum rapuit secum Priameius hæros.

Protinus Hermione tristi resoluta sopore
Profilyt, matremq; thoro cum vidit abesse,
Flebilibus magis impleuit clamoribus auras;
O volucres, liquidum qui scinditis æthera pennis,
Istinc, absq; mora, celeri transite volatu
Cæruleam in Cretam, Menelao dicite, qualis
Spartanis nuper de finibus aduena secum
Splendorem thalami sit deprædatus iniquè.

D

Aurea

Raptus Helenæ.

*Aurea dum gemitu pulsabat sydera virgo,
Et miseras vana fundebat voce querelas,
Per maris Æolici fluctus, Ciconûmq; per vrbes
Sponsus in Iliacos aduexit remige portus
Tænariam sponsam. Sed ab alta regia turri
Dum Cassandra videt succedere sedibus illam
Troianis, soluit preciosum crinibus aurum,
Dispersasq; comas irato vellicat vngue.
Troia sed expandit stridenti cardine valuas,
Et Paridi lætum cecinit Pæana reuerso,
Plausibus excipiens ciuem, autoremq; malorum.*

FINIS.

